

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/6/2021
Identifikačné číslo spisu:	4021200061
Dátum vydania rozhodnutia:	07.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:4021200061.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudkyň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD., na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2021 v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, o odvolaní odsúdeného O. L. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 4. mája 2021, sp. zn. 1Ntc/8/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného O. L. sa zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom zo 4. mája 2021, sp. zn. 1Ntc/8/2020, rozhodol tak, že

I. Podľa § 17 ods.1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení zákona č. 396/2019 Z. z. (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky

rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 9 zo dňa 15. júla 2020, sp. zn. 50T/27/2020, právoplatný 6. januára 2021, v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo dňa 6. januára 2021, sp. zn. 5To/240/2020, ktorým bol O. L., nar. X. G. XXXX v G., trvale bytom G., K. XX, občan Slovenskej republiky, uznaný vinným v bode I. 1/, 2/ z pokračujúceho podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky (ďalej len „Trestný zákonník“) a v bode II. 1/, 2/ z pokračujúceho prečinu krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákonníka na skutkovom základe, že:

A/

1/ dňa 4. augusta 2018 v dobe od 9:45 hod. do 10:45 hod. na parkovisku OC Globus Čakovice, na adrese Kostelecká 823/77, Praha 9, pristúpil k poškodenému C. K., nar. X. B. XXXX, a neodbytné mu ponúkal darom holiaci strojček, čo poškodený najskôr odmietal, ale nakoniec súhlasil, avšak obžalovaný do vozidla poškodeného naložil i ďalšie veci, a to tri kusy hodínok zn. Geneva, zastrihávač fúzov značky Sportsman a ďalekohľad zn. Breaker Cobra, za ktoré potom od poškodeného požadoval ich úhradu,

poškodený mu preto za toto chcel zaplatiť čiastku 500,- Kč, avšak túto obžalovaný vyhlásil za tento tovar za nedostatočnú, poškodený mu teda zaplatil 2.000,- Kč, avšak obžalovaný sa s touto čiastkou neuspokojil a poškodenému ponúkol na predaj ešte vreckový počítač, a tak poškodeného presvedčil, aby s ním išiel k bankomatu obch. spol. Česká sporitelňa v OC Globus na vyššie uvedenej adrese, kde od poškodeného získal ďalšiu hotovosť vo výške 11.000,- Kč, avšak i naďalej vyhlasoval úhradu za nedostatočnú, a tak poškodený mu na priehradke pobočky Českej sporitelne v OC Globus na vyššie uvedenej adrese vybral finančnú hotovosť vo výške 20.000,- Kč, ktorú rovnako odovzdal obžalovanému, a obžalovaný na to z miesta činu odišiel s tým, že poškodenému za to prinesie sľúbený počítač, čo sa však nestalo a obžalovaný sa na miesto už nevrátil a za čiastku 33.000,- Kč tak poškodenému odovzdal iba tovar v celkovej hodnote 1.571,- Kč, čím poškodenému C. K., nar. X. B. XXXX, spôsobil škodu vo výške 31.429,- Kč,

2/ dňa 17. októbra 2018 v dobe od 13:00 hod. do 15:31 hod. na parkovisku pri OC Černý Most, na ulici Chlumská 765 v Prahe 9, pristúpil k poškodenému Z. R., nar. X. G. XXXX, ktorého oslovil a začal ho prehovárať na kúpu drobnej elektroniky, za ktorú od poškodeného najskôr vylákal finančnú hotovosť vo výške 1.000,- Kč, ktorú mal poškodený pri sebe, avšak k tej mu povedal, že za ponúkaný tovar nie je dostatočná, a tak presvedčil poškodeného, aby spoločne išli do bydliska poškodeného na adrese Z. J. XXXX/XXXX, XXX XX O. X, kde si poškodený zobral k sebe z úspor finančnú hotovosť vo výške 50.000,- Kč, ktorú obvinenému vo vozidle odovzdal, pričom následne po príchode späť na parkovisko pri OC Černý Most poškodenému obžalovaný odovzdal iba tri igelitové tašky s drobnou elektronikou, a to 5 ks náramkových hodín zn. Generva, 6 ks zastrihovačov vlasov, výr. zn. Kamei, 3 ks ďalekohľadov zn. Russia a holiaci strojček zn. Sportsman, a obžalovaný potom od čakajúceho poškodeného odišiel s tým, že mu prinesie sľúbené plazmové televízory, čo sa však nestalo a obžalovaný sa na miesto už nevrátil a za finančnú hotovosť vo výške 51.000,- Kč, ktorú od poškodeného vylákal, mu tak odovzdal iba tovar v celkovej hodnote 6.272,- Kč, čím poškodenému Z. R., nar. X. G. XXXX, spôsobil škodu vo výške 44.728,- Kč,

a týmto konaním pod bodom 1/ a 2/ spôsobil celkovú škodu vo výške 76.157,- Kč,

a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol pre prečin podvodu podľa ustanovenia § 209 ods. 1 Trestného zákonníka odsúdený rozsudkom Mestského súdu v Brne zo dňa 14. decembra 2017, sp. zn. 7T/154/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6. januára 2018, mimo iného i k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 mesiace.

B/

1/ dňa 17. októbra 2018 pri jazde z bydliska poškodeného Z. R., nar. X. G. XXXX, na adrese Z. J. XXXX/XXXX, XXX XX O. X, na parkovisko OC Černý Most, na ulici Chlumecká 765, Praha 9, vo vozidle poškodeného, ktorý riadil, odcudzil nepozorovane poškodenému z krku zlatú retiazku, rýdzosť 18 karátov, dĺžky cca 75 cm, šírky 5 mm, v hodnote 25.000,- Kč, čím poškodenému Z. R., nar. X. G. XXXX, spôsobil škodu vo výške 25.000,- Kč,

2/ dňa 22. októbra 2018 v dobe od 10:00 hod. do 11:00 hod. na parkovisku pred OD Bauhaus, na ulici České Vrbné č. p. 2304, České Budějovice, pristúpil k motorovému vozidlu tov. zn. Mercedes-Benz, rz: X., v ktorom sa nachádzal poškodený B. C., nar. XX. Y. XXXX, a pod zámienkou žiadosti o peniaze na benzín, za ktoré poškodenému ponúkal budíky, ktoré poškodený odmietol, do vozidla nastúpil na miesto spolujazdca a v nestrážení okamih pri konverzácii z priehradky vozidla odcudzil mobilný telefón poškodeného zn. Huawei P10 Lite, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, a následne z vozidla vystúpil a odišiel, čím poškodenému B. C., nar. XX. Y. XXXX, spôsobil škodu vo výške 4.800,- Kč,

a konaním pod bodom 1/ a 2/ spôsobil odcudzením celkovú škodu vo výške 29.800,- Kč,

a tohto konania sa dopustil i napriek tomu, že bol pre prečin krádeže podľa ustanovenia § 205 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákonníka odsúdený trestným rozkazom Obvodného súdu pre Prahu 4 zo dňa 24. februára 2017, sp. zn. 4T/15/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14. marca 2017, k

podmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov so skúšobnou dobou v dĺžke 20 mesiacov, ktorá bola následne predĺžená o 18 mesiacov,

za ktoré mu bolo podľa § 209 ods. 2 Trestného zákonníka za použitia § 43 ods. 1 Trestného zákonníka uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a podľa § 56 ods. 2 písm. a) Trestného zákonníka bol pre výkon tohto trestu odňatia slobody zaradený do väznice s ostrahou.

II. Podľa § 517 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bude odsúdený O. L. vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie odsúdený O. L..

V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajkyne po rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku uviedol, že rozsudkom prvostupňového súdu došlo k porušeniu ustanovenia § 516 ods. 1 Tr. por. vo viacerých bodoch.

Ide pritom o ustanovenie, ktoré je imperatívnou normou, taxatívne vymedzuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre pozitívne rozhodnutie súdu o uznaní cudzieho rozhodnutia. Súd ich splnenie má skúmať ex officio a musia byť splnené kumulatívne. Práve z týchto dôvodov je teda kľúčové v posudzovaní podmienok uznania a vykonateľnosti ich splnenie, pričom jeho jednotlivými bodmi sa súd musí zaoberať obzvlášť starostlivo.

Podľa § 516 ods. 1 Tr. por.:

„Cudzie rozhodnutie sa uzná na území Slovenskej republiky, ak

- a) medzinárodná zmluva obsahuje možnosť alebo povinnosť uznávania alebo výkonu cudzích rozhodnutí,
- b) v odsudzujúcom štáte je právoplatné alebo ak tam proti nemu už nemožno podať riadny opravný prostriedok,
- c) čin, pre ktorý bol trest uložený, je trestným činom podľa právneho poriadku odsudzujúceho štátu aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky; nie je prekážkou uznania cudzieho rozhodnutia, ak právny poriadok Slovenskej republiky neukladá rovnaký druh dane alebo poplatku alebo neobsahuje daňový, poplatkový, colný alebo devízový inštitút rovnakého druhu ako právny poriadok dožadujúcej strany,
- d) rozhodnutie bolo vydané v konaní, ktoré zodpovedá zásadám obsiahnutým v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,
- e) osoba nebola odsúdená pre trestný čin, ktorý má výlučne politický alebo vojenský charakter,
- f) výkon trestu nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky premlčaný,
- g) osoba nebola pre tento skutok už odsúdená slovenským súdom,
- h) nebolo na území Slovenskej republiky uznané cudzie rozhodnutie iného štátu voči tej istej osobe pre ten istý skutok, a
- i) uznanie neodporuje záujmom chráneným ustanovením § 481.“

V prvom rade z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, aká medzinárodná zmluva upravuje možnosť, respektíve povinnosť vzájomného uznávania alebo výkonu cudzích rozhodnutí, v tomto prípade konkrétne medzi Českou republikou ako štátom pôvodu (ďalej len „štát pôvodu“) a Slovenskou republikou ako vykonávajúcim štátom (ďalej len „vykonávajúci štát“). Mal za to, že absencia konkretizácie takejto medzinárodnej zmluvy je porušením ustanovenia § 516 ods. 1 písm. a) Tr. por. V súvislosti s ustanovením § 516 ods. 1 písm. b) Tr. por. mal za to, že súd sa nezaoberal tým, či je splnená nevyhnutná podmienka vyžadujúca, aby cudzie rozhodnutie, o ktorého uznanie v SR sa v konaní jedná, bolo v štáte pôvodu právoplatné. Túto domnienku vyslovil z toho dôvodu, že súd, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, nespomína dátum jeho právoplatnosti. V samotnom úvode výroku č. I. napadnutého rozhodnutia konštatuje, že „uznáva a vykonáva sa na území Slovenskej republiky rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 9 zo dňa 15. júla 2020, sp. zn. 50T/27/2020, právoplatný 6. januára 2021, v

spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo dňa 6. januára 2021, sp. zn. 5To/20/2020“. Taktiež v prvom odseku odôvodnenia znova spomína toto rozhodnutie a znovu sa nezaobrá tým, či a ak vôbec, kedy nadobudlo právoplatnosť. Súd opomína uviesť, či práve rozhodnutie odvolacieho súdu - Mestského súdu v Prahe je alebo nie je právoplatné, pričom práve v súvislosti s ním je splnenie tejto požiadavky nevyhnuté. Taktiež rozhodovacia prax vyžaduje, aby rozhodnutie bolo v štáte pôvodu právoplatné, respektíve v štátoch, ktoré nepoznajú inštitút „právoplatnosti“ sa vyžaduje, aby proti takémuto rozhodnutiu už nebolo možné podať riadny opravný prostriedok. Takáto informácia však z napadnutého rozsudku jednak nevyplýva a, čo je závažnejšie, je podmienkou *conditio sine qua non*, bez splnenia ktorej konať o uznaní a vykonateľnosti nie je možné.

Mal za to, že požiadavka právoplatnosti rozhodnutia je základným predpokladom vykonateľnosti rozhodnutia podľa slovenského právneho poriadku, pritom v kontexte uznania cudzieho rozhodnutia je zrejmé, že sa vyžaduje, aby posudzované rozhodnutie bolo konečným rozhodnutím s účinkom *res judicata*. Súd k záverom vysloveným v napadnutom rozsudku dospel bez toho, aby (ako to z napadnutého rozsudku vyplýva) mal informáciu o tom, či je rozsudok štátu pôvodu právoplatný, či nebol napadnutý opravným prostriedkom - dovolaním - v zmysle právnej úpravy štátu pôvodu. Podotkol, že touto informáciou by súd bol pravdepodobne disponoval v prípade, ak by si bol vyžiadal potrebný spisový materiál. V predmetnom postupe súdu, ktorý sa právoplatnosťou posudzovaného rozhodnutia nezaoberal, videl porušenie ustanovenia § 516 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Ustanovenie § 516 ods. 1 písm. d) Tr. por. vyžaduje, aby rozhodnutie, o ktorého uznaní a vyhlásení vykonateľnosti súd koná, bolo vydané v konaní, ktoré zodpovedá zásadám obsiahnutým v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z obsahu ním napadnutého rozhodnutia však nevyplýva, že by sa bol Krajský súd v Nitre (ďalej len „súd“) zaoberal okrem samotného rozsudku Obvodného súdu v Prahe 9 zo dňa 15. júla 2020, sp. zn. 50T/27/2020, v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo dňa 6. januára 2021, sp. zn. 5To/240/2020, a osvedčenia zaslaného Obvodným súdom Praha 9, aj spisovým materiálom štátu pôvodu. Je tu dôvodný predpoklad, že súd si nevyžiadal samotný spis, respektíve spisy v predmetnej veci, a vyslovil domnienku, že bez toho nemohol správne zistiť, či sú splnené podmienky na uznanie a vyhlásenie vykonateľnosti rozsudku odsudzujúceho štátu a nemohol ani objektívne posúdiť, či konaním, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia v štáte pôvodu, nedošlo k porušeniu jeho ľudských práv a základných slobôd, ktoré mu garantujú ustanovenia Dohodovou o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia tiež nijakým spôsobom nevyplýva, či sa súd zaoberal podmienkou uznania cudzieho rozhodnutia špecifikovanou v § 516 ods. 1 písm. g) Tr. por., a teda či skúmal, či už pre tento skutok nebol odsúdený slovenským súdom. V rozsudku sa zaoberal tým, že je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území, konštatoval svoju príslušnosť, ďalej to, že prokurátor navrhol uznanie a vyhlásenie rozhodnutia za vykonateľné a že skutok, respektíve skutky, ktoré spáchal, sú trestnými aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Nezaoberal sa však otázkou, či neprichádza do úvahy uplatnenie zásady *ne bis in idem*, a to vykonaním lustrácie jeho prechádzajúcich odsúdení, respektíve vedených konaní a len v krátkosti konštatoval, že nezistil dôvody na odmietnutie uznania a výkonu posudzovaného rozsudku.

Ďalej namietol skutočnosť, že vo výroku číslo II. napadnutého rozsudku súd vyslovil, že v zmysle § 517 ods. 2 Tr. por. bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny. Z ustanovenia § 517 ods. 2 Tr. por. pritom vyplýva, že súd zvolí takýto postup v prípade, že usúdi, že dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsobu výkonu trestu tak, ako ich predpokladá slovenský právny poriadok.

V zmysle § 517 ods. 2 Tr. por.:

„Ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznávaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo

výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka.“

Z uvedeného vyplýva, že súd mal pri svojom rozhodovaní za to, že rozsudkom štátu pôvodu uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody za trestné činy - pokračujúci prečin podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky a pokračujúci prečin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákonníka Českej republiky je zlučiteľná s právnym poriadkom SR a v prípade, že by o ním spáchaných trestných činoch rozhodoval súd podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, kvalifikoval by jeho konanie ako spáchanie prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Tr. zák. a prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d), ods. 3 písm. f) Tr. zák., pričom v prípade právnej úpravy štátu pôvodu a právnej úpravy SR je za takéto konanie zákonom ustanovená rovnaká trestná sadzba - trest odňatia slobody 3 roky až 10 rokov.

V týchto súvislostiach považoval za potrebné upozorniť na to, že druh trestu je síce zlučiteľný s právnym poriadkom SR avšak o dĺžke trvania trestu takýto záver vysloviť nemožno. Kým podľa právneho poriadku SR ako vykonávajúceho štátu sa pohybuje v rozmedzí trestnej sadzby trestu odňatia slobody 3 až 10 rokov, podľa Trestného zákona Českej republiky ako štátu pôvodu je v tomto prípade trestná sadzba vymedzená hranicou 6 mesiacov až 3 roky, pričom rozsudkom Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 5To/20/2020, zo dňa 6. januára 2021 mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov.

Súdom vyslovené závery o zlučiteľnosti dĺžky trvania a druhu trestu, a to bez aplikácie ustanovenia § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu, ktorý by umožnil dostať sa pod zákonom ustanovenú hranicu trestnej sadzby, preto považoval z vyššie uvedených dôvodov za neopodstatnené.

Z dôvodovej správy k Trestnému poriadku vyplýva, že na rozdiel od filozofie uznávania v súkromnom práve, podľa ktorej sa cudzie rozhodnutie neuzná len, ak je splnená niektorá z prekážok uznania, uznanie v trestnom práve vychádza z výnimočnosti uznania s tým, že v trestnom práve uznať možno len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky vymedzené špecificky v zákone.

V súlade s vyššie uvedeným mal teda za to, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k viacnásobnému porušeniu ustanovenia § 516 Tr. por. a podmienky na uznanie a vyhlásenie vykonateľnosti predmetného rozhodnutia splnené neboli. Skôr uvedené úvahy viedli odsúdeného k presvedčeniu, že napadnuté rozhodnutie trpí výraznými nedostatkami spôsobujúcimi potrebu jeho dôsledného preskúmania a následného zrušenia odvolacou inštanciou.

Na podklade vyššie uvedenej argumentácie navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. mája 2021, sp. zn. 1Ntc/8/2021, podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju ten v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por.

Krajský prokurátor v Nitre, ktorému odvolanie obžalovaného bolo zaslané na vyjadrenie, naň reagoval tak, že ho navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd na podklade odvolania odsúdeného O. L. preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov účinného od 1. februára 2012, tento zákon upravuje postup orgánov Slovenskej republiky pri uznávaní a výkone rozhodnutia vydaného súdom členského štátu v trestnom konaní.

Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona tento zákon sa použije len vo vzťahu k tomu členskému štátu, ktorý

prevzal do svojho právneho poriadku osobitný predpis.

Podľa § 2 ods. 2 uvedeného zákona použitie medzinárodnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a členským štátom, ktorá upravuje odovzdanie výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody, možno iba v rozsahu, v ktorom zjednodušuje alebo uľahčuje postup podľa tohto zákona.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak

- a) proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesený,
- b) skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 2 a 3; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nemožno odmietnuť výkon rozhodnutia iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,
- c) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu,
- d) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bolo vydané rozhodnutie, e) výkon rozhodnutia je premlčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,
- f) nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1,
- g) odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje,
- h) rozhodnutie zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu, alebo ak vydané osvedčenie je neúplné, nie je priložený preklad do štátneho jazyka podľa § 23, alebo ak neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone a nebolo riadne doplnené na základe žiadosti súdu v určenej lehote,
- i) dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov,
- j) z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu
 - 1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo
 - 2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo
 - 3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty,
- k) nebol udelený súhlas štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin podľa § 21 ods. 2 písm. g),
- l) uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém zdravotníctva Slovenskej republiky vykonať a nemožno postupovať podľa § 17 ods. 2,
- m) nedôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia a justičný orgán štátu pôvodu nevezme osvedčenie späť.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia súd môže rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia aj

vtedy, ak sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, pričom súd zohľadní najmä okolnosti spáchania skutku.

Podľa čl. 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) súhlas odsúdenej osoby sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátna príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Podľa § 17 ods. 1 zákona ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 2 zákona ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom.

Podľa § 17 ods. 3 zákona ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 17 ods. 4 zákona súd nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu na uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v súlade so zákonom na verejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku Krajský súd v Nitre ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predloženého spisu, obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy, a pretože dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 citovaného zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd žiadne dôvody pre iné rozhodnutie o posudzovanej otázke so zreteľom na § 16 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona, ktorý taxatívne uvádza zákonné dôvody odmietnutia, a Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenia osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii nezistil a iné dôvody nie sú rozhodujúce.

K odvolacím námietkam odsúdenej osoby najvyšší súd uvádza, že zákon č. 549/2011 Z. z. ako osobitný zákon účinný od 1. februára 2012 upravuje postup príslušných orgánov Slovenskej republiky pri rozhodovaní o otázkach, ktoré sú predmetom napadnutého rozhodnutia.

Slovenská a Česká republika sú od 1. mája 2004 členskými štátmi Európskej únie a implementovali do svojho právneho poriadku právne akty Európskej únie. Medzi nimi aj Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SV z 27. novembra 2008, ktoré upravuje ich vzájomné vzťahy v tejto oblasti a zohľadňuje dodržiavanie zásad obsiahnutých v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané článkom 6 Zmluvy o Európskej únii a vyjadrené Chartou základných práv Európskej únie, najmä jej kapitolou VI.

Z obsahu predloženého spisu - rozsudku prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu, na ktoré podrobne poukázal vo svojom rozhodnutí prvostupňový súd, i z osvedčenia uvedeného v čl. 4 Rámcového

rozhodnutia Rady 2008/909/SV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenia osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii, ktoré tvoria obsah predloženého spisu a ktoré navyše súd oboznámil ako dôkaz na neverejnom zasadnutí, spoľahlivo vyplýva, že rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 6. januára 2021. Zároveň niet pochybností ani o tom, že rozhodnutia boli vydané v konaní, ktoré zodpovedá zásadám obsiahnutým v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 6 Zmluvy o Európskej únii a kapitole IV Charty základných práv Európskej únie v dvojstupňovom konaní, na ktorom mal odsúdený svojich obhajcov, ktorí nepochybne v potrebnom rozsahu zastupovali všetky práva a oprávnené záujmy odsúdeného v jeho neprítomnosti na hlavnom pojednávaní (výslovne požiadal, aby hlavné pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti) a na verejnom zasadnutí (ospravedlnil sa), dôsledkom čoho bola po splnení prieskumnej povinnosti odvolacím súdom úprava právneho posúdenia konania odsúdeného v jeho prospech a zmiernenie trestu uloženého prvostupňovým súdom.

Najvyšší súd poukazuje aj na to, že procesné práva v trestnom konaní sú v rámci justičnej spolupráce kľúčovým prvkom zabezpečenia vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi. Vzťahy medzi členskými štátmi, pre ktoré je charakteristická osobitná vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, umožňujú vykonávajúcemu štátu uznávať rozhodnutia prijaté orgánmi štátu pôvodu.

Uznávacie konanie vzhľadom na svoj nostrifikačný charakter je neverejným a písomným konaním, v ktorom súd skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Odsúdenému sa v konaní neposkytuje ochrana zodpovedajúca postaveniu obvineného v konaní. Neposkytuje sa mu ani právo na výsluch či vyjadrenie, ani právo byť zastúpený obhajcom. Záujmy odsúdeného sú dostatočne chránené ustanovením § 16 ods. 1 písm. j) citovaného zákona, ktoré súdu umožňujú za predpokladu jeho splnenia odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia.

Keďže slovenský súd v rámci uznávacieho konania otázku viny či neviny skúmať nesmie, nejde o konanie, ktoré by muselo spĺňať štandard stanovený čl. 6 Európskeho dohovoru. Vzhľadom na už skôr uvedené a nostrifikačný charakter uznávacieho konania si preto prvostupňový súd vyžiadať spisy, na ktoré odsúdený poukazuje v podanom odvolaní, nemohol.

Z odpisu z registra trestov, ktorý najvyšší súd na neverejnom zasadnutí taktiež oboznámil, zároveň spoľahlivo vyplýva, že za posudzované skutky tento súdom Slovenskej republiky odsúdený nebol, a preto v danom prípade neexistoval ani tento dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku odsúdeného vzťahujúcu sa k aplikácii § 517 ods. 2 Tr. por., konkrétne k trvaní uloženého trestu odňatia slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najvyšší súd uvádza nasledovné.

Z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. ako špeciálneho zákona a § 17 ods. 4 tohto zákona vyplývajú pravidlá, ktorými sa je súdny orgán vykonávajúceho štátu povinný riadiť. Ani jedna z týchto zákonom predpokladaných situácií v danom prípade nenastala (nešlo o prípad, kedy právny poriadok Slovenskej republiky taký rozsah - hornú hranicu trestnej sankcie ako bola odsúdenej osobe v štáte pôvodu uložená, nepozná, a preto musí uložiť aspoň trest v dĺžke, ktorá nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky), a preto prvostupňový súd správne a v súlade so zákonom ponechal výrok o treste uznávaného rozsudku nedotknutý (ani nezhoršil postavenie odsúdeného) a rozhodol, že sa v ňom bude pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Pochybením prvostupňového súdu, ktoré však na správnosť a zákonnosť výrokov v jeho rozhodnutiach nemalo vplyv, je, že v odôvodnení rozhodnutia trestné činy posúdené podľa právneho poriadku Slovenskej republiky označil za prečiny (zrejme omylom, keďže tak boli posúdené súdmi štátu pôvodu), hoci s ohľadom na ich zákonom ustanovenú trestnú sadzbu 3 - 10 rokov a § 11 ods. 1 Tr. zák. ide nepochybne o zločin. Uvedené správne označenie konania odsúdenej osoby má však zásadný vplyv pri

posudzovaní formálnych podmienok podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.